

Ophouden met zeuren

Monique de Vos

O nlangs stond ik weer eens in de rij voor een damestoilet. En natuurlijk was er 'bij de mannen' niemand. Op mijn suggestie om dan maar van 'de heren' gebruik te maken, kwam het in koor: 'Nou nee, dat kun je niet maken', en 'Volgens mij is-ie bezet'. Het toilet bleek niet bezet en schoorvoetend namen enkele dames de ruimte van 'de heren' in.

Eind 2008 is het thema 'vrouwen aan de top' actueler dan ooit. FNV-voorzitter Agnes Jongerius zwengelde de discussie over een verplicht quotum naar Noors voorbeeld aan. Het kwam er niet van. Wel werd dit voorjaar door een groot aantal bedrijven het Charter 'Vrouwen naar de top' ondertekend. En vorige week installeerde staatssecretaris van Economische Zaken Frank Heemskerk de commissie 'Monitoring Talent naar de Top', die op naleving van het Charter zal letten.

Maar in alle discussies wordt te vaak voorbijgegaan aan een belangrijke speler in de toe te juichen en noodzakelijke cultuurveranderingen aan de top: de vrouw zelf.

Slechts 7% van de parttime werkende Nederlandse vrouwen, ook hoogopgeleiden en kinderlozen,

Vrouwen kunnen fikse stappen vooruit maken als zij strenger voor zichzelf worden

wil volgens het Sociaal en Cultureel Planbureau meer werken. En slechts 20% van alle vrouwen werkt fulltime, terwijl dat elders in Europa de gewoonste zaak van de wereld is.

In het naoorlogse, calvinistische Nederland was het echter een teken van luxe als een vrouw niet 'hoefde' te werken, en werd een vrouw die wel werkte terwijl zij kinderen had, door de omgeving, de (schoon-)moeder en niet in de laatste plaats door zichzelf gezien als een 'ontaarde' moeder. 'Je hebt geen kinderen genomen om ze fulltime in de crèche te stoppen' is nog steeds een veelgehoorde uitspraak. Vooral vrouwen gebruiken daardoor slechts een beperkt deel van hun talenten en plaatsen zichzelf langdurig naast de werkende maatschappij. Nederlandse vrouwen willen niet.

Het is bovendien niet onbelangrijk dat vrouwen in hun gedrag totaal anders zijn dan mannen. Als headhunter spreek ik hoogopgeleide mannen én vrouwen. Vrouwen die wel degelijk willen doorgroeien, presenteren zich vaak overdreven bescheiden. Zo vertel-

Foto: Roger Dohmen

len ze aan het begin van het gesprek al wat ze niet kunnen en vooral wanneer ze niet kunnen. Dat is weliswaar goed om te vertellen, maar het is niettemin handig om dit pas later in het gesprek te doen, als er al 'contact' is.

Bezoekers komen wel eens te laat bij mijn kantoor, dat in het centrum van Den Haag ligt. Een man excuseert zich nooit zodra hij binnen is. Hij kan er immers niets aan doen? Het lag aan de garage, de file, de routeplanner... Een vrouw die op bezoek komt, excuseert zich echter altijd en meerdere malen: 'Ik ben toch écht op tijd van huis gegaan, maar niet vroeg genoeg zichtbaar'. Om dan omslachtig en ongevraagd te vertellen welke lacunes in haar cv ongetwijfeld opvallen.

Kan een vrouw dan alleen maar naar de top als zij zich op masculiene wijze presenteert en meer dan fulltime beschikbaar is? Welnee, dat is een doodoener om de verantwoordelijkheid voor het aantrekken van topvrouwen eenzijdig bij de bedrijven neer te leggen. Natuurlijk moeten er barrières geslecht worden in bedrijven, maar naast de overheid en het bedrijfsleven moeten ook de Nederlandse vrouwen zelf — zoals publiciste Heleen Mees bij herhaling verzucht — hun verantwoordelijkheid nemen en 'in de benen' komen.

Zolang hoogopgeleide vrouwen niet werken of parttime willen blijven werken, hun capaciteiten niet willen benutten en de ruimte die inmiddels door de maatschappelijke discussies, het Charter en andere initiatieven is gecreëerd niet beter en assertiever benutten, zal het aantal vrouwen aan de top niet toenemen. Vrouwen kunnen fikse stappen vooruit maken, zonder quota en zelfs zonder Charter, als zij trotser, brutaler en strenger voor zichzelf worden. En vooral stoppen met zeuren.

Net als in de rij voor het toilet wachten vrouwen vaak en onnodig te lang op hun beurt.

.....
Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search.

